

האשה נקנית פרק ראשון קידושין יג.

עין משפט
נר מצוה

קטן א ב ג מ"י פ"ה
מחל' אבות ה"ל
סמך עשין טו טו"ע
א"ה"ע ס"ר פ"ט ס"ק ב'
ק"ד ד ה מ"י שם ה"ל י'
טו"ע"ע שם ס"ק ג'
ק"ד ו מ"י פ"ה מחל'
מכירה ה"ל ד סמך
עשין פ"ט טו"ע"ע מ"מ ס"ר
ק"ל ס"ק ב'
ק"ב ז מ"י שם פ"ה
הנכס ו סמך שם
טו"ע"ע מ"מ סמך ק"ה
ס"ק ב'
ק"ב ה טו"ע"ע א"ה"ע
סמך מ"ט ט"ק ג'
ו סמך ק"ד נכס ד סמך
ס"ק א'

תורה אור הש"ס

- 1. אלה ונחש ור"ח
ונגב ונאף פ"רצו ור"מס
בדמיון נגוע: הושע ד ב
2. על פן תאבל הארץ
ואמלל כל יושב בה
בזאת השנה ובעוף
השמים וגם דגי הים
אספו: הושע ד ג
3. כל אשר נשמט רוח
חיים בארץ מכל אשר
בארץ: מ"ח
בראשית ז כב
4. כי מפניכם מלאה
הארץ בן מפני אלה
אבלה הארץ ויבשו נאות
מ"ד: ור"ח מרובך
ר"ע וגבורתם כלן:
ירמיהו כג י

מוסף תוספות

א לכל חייבי חטאת
ועולה וכוותיה: י"ט"ב.^א

תוס' ר"י הוקן

פרשה מקודשת קודשי
דאי, ואם בא אחר
וקדשה מקודשת לראשון.
וכן נראה מחל' הרים
שכתב (אישות פ"ה
הב"ח) ואמרו לו: [מכלל
דריש, כי אמר לה בשעת
מתן מעות], דינא גמירי.
לומר וכן הגשים הן
בקאות בדיני ממונות
שיוצרות שמה שאדם
נותן לה בתורת קדושין
איתה מתקנת בדינים,
ברבתי בהדיא בהאי
פירקא [להלן לה, א]
אבל דינא אימא איש
דבר משא ומתן אין אשה
לא. אבל במידו דמעשר
שני לא אמרין הכי
כמו שבארנו בנדה פרק
תינוקת, ובהדיא אמרין
ב"פ, האיש מקדש [להלן]
מעשר שני מתחיל על
ידה, והלכתא כרובא ורב

כשם שאין האשה נקנית בנחיות משהו פרוטה כך אין הקרקע
נקנית בו'. מימה דה"ל למידק איכפא דהא קנימי אשה לא
דעינין אלא משהו ושמה י"ל דליה ליה ג"ש דקיסה קיסה אלא נפקא
ליה מ"חאלה (סס') א"י י"ל דלורחיה דגמ' ומינקט (א) הפשוט תמילה

כדגמ' (ד) דגמ' (ד) כסס שנדרי
נגות מנהיגות כן שצוועות שנגות
מותרות ואע"ג דנדר לא דעינין אלא
משצוועות דכתיב אה"ס שצוועה פרט
לאנוס (שצוועות ד' פ"ה):^א

האשה שהביאה המתנה
ומתנה. משנה היא
במס' קנים (פ"ב משנה ה) וקמני ס"פא
הביאה עולתה ומתה לא יצויר או יושב
טעמיה פירוש משום דהוי חטאת
שמתו צעליה ולמימה אולא משמע
דוקא יורשיה לא יצויר טעמיה אחר
עולתה אכל היא עולמה אם היתה חיה
מציאה טעמיה אחר עולמה ופטורה
ותימה דכריש תמיד נשטח (פסחים נ"ט).
אמרין דכל חטאות קודמות לעולות
שצאות עמהס אפילו חטאת העוף
לעולת צהמה וא"כ איך אפשר
שהביאה עולמה קודם חטאתה וליכא
למימר דלכחמילא קאמי דמנוה להיות
החטאות קודמות לעולות אכל דיעבד
אם הקדימה העולה קרישה החטאת
אחריה דהא פריך שפרק תמיד נשטח
(ט) ומי קרישה והמתני והקריש את
אשר לחטאת ראשונה^א מה ת"ל כו'
ומסיק זה צנה אכ שכל החטאות
קודמות לעולות האבות ענהן אלמלא
משמע דאפילו דיעבד לא קרבה וי"ל
דהתם מיידי צנורע ודוקא צנורע
הוא למימר אפילו דיעבד לא קרישה
משום דכתיב דהי היה (ויקרא יד) זאת
מהיה דהוי עיכונא כדמוכח בפ"ק
למנחות (ד' ה) אכל צעלמא אמרין
ט דיעבד קרבה שפיר א"י י"ל דלפי
המסקנא דהתם (פסחים נ"ט): ניחא
דקאמ' א וצדיעזד נמי כשר משום
דכתיב והעלה דמשמע שהעלה כבר
ומעתה ילפינן צעלמא מנייה מצנין
אז דמאחר דגלי לן צנורע
דצדיעזד קרבה הוא הדין צעלמא:^א
מלוה

הא דלא שריך כי נח נפשיה דרב אסי עיילו רבנן לנקוטניהו לשמענתיה א"ל
ההוא מרבנן ור' יעקב שמייה הכי א"ר אסי א"ר מני בשם שאין אשה נקנית
בפחות מש"פ כך אין קרקע נקנית בפחות מש"פ אמרו ליה והתניא אע"פ שאין
אשה נקנית בפחות משהו פרוטה קרקע נקנית בפחות מש"פ א"ל כי תניא
ההיא בחליפין (ד) דתניא רב יהודה אמר ר' אסי אע"פ שאין בו שוה פרוטה הדר יתבי
וקאמרי הא (ט) דאמר רב יהודה אמר ר' אסי אע"פ שאינו יודע בטיב גיטין
וקדושין לא יהא לו עסק עמהן אמר ר' אסי אמר רבי יוחנן וקשין לעולם
יותר מדור המבול שנאמר אלה וכחש ורצוה וגנובו ונאוף פרוצו ודמים בדמים נגעו מאי משמע כדמתרגם
רב יוסף מולדין בנין מגישי חבריהון חובין על חובין מוספיין וכתיב^א על כן תאבל הארץ ואמלל כל יושב
בה בחית השדה ובעוף השמים וגם דגי הים יאספו וגו' ואילו בדור המבול^ב לא נגזרה גזירה על דגים
שבים שנאמר^ג מכל אשר בחרבה מתו ולא דגים שבים ואילו הכא אפילו דגים שבים ואימא עד
דעביד לכולהו לא סלקא דעתך דכתיב^ד כי מפני אלה אבלה הארץ ואימא אלה לחוד והנך לחודיהון
מי

כי אמרה לא נמי הו קידושין. בתמייה: דשסקה משסקה. ולא לתא
דקאמר ה"ק לא אמרה רוצה אני: לא נלוס היא. דהאי דשסקה משוס
דלא איכפת לה הוא: מי דמי. שתיקה דהכל לשתיקה דהתם: הסס.
גבי כנסי פסקדון מעיקרא צורת שמירה קבלימה כי הדר אמר

היתקדש לי צו סכרה אי דליה ליה כו'
היתקדש לא שפתינה והאי דלא ממחי
משום דלא איכפת לה אכל גבי ציפתא
מעיקרא צורת קידושין קבלימה
ונהי דציפתא לית בה שוה פרוטה כי
הדר ואמר תקדוש צווי דליית בה אי
לא ניחא לה משדנינהו דהא לא
נמחינהו משמירתה ומדלא שדנינהו
ש"מ נהרצית בקדושין: דינא גמירי.
ודעה כיון דלא קבלה מעירומא עלה
אי שדיא להו לא ט' מחייב: לא שמיע
לן. לא הוא אמר לנו ולא אחר משמו:
חושו לה. ואזכרה גיטא: וורשכי.
צנדלו"ש: גול. דלא יהיב דמי: חמסן.
הייב דמי אכל לא נכרו צעלים
ט מעולם למכור: בדעדין. שצרב ט' בה
קודם לכן ונתרצית להתקדש לו דהתם
כי שתקה משום דניחא לה ט' הוא:
ניחא מקודשם ספס. ולא אינטיך
לפלוגי ולמימר דכי אמרה לא אינה
מקודשת אהף הקטנים יודעים צו:
מי הסס. כדמנא צהיהו ללעיל ט'
בשעת מתן מעות מקודשת: לא רצעה
דאישיקא. וקבלימה ואפ"ה אינה
מקודשת דדיה שקלה ולאחר מתן
מעות אפילו רצעה דאמרה אין לא
מקדשה דמעיקרא קבלימה צחוזה
וכי הדר אמרה אין לא קיהיב לה מידי:
ואלא קשיא הך כו'. מסקנא דמנא
תימרה היא: לנקוטניהו לשמענתיה.
נתקבלו לבהמ"ד ואמרו כל ששמע
שמועה חדשה מפיו יאמרנה בלזני
חזיריו כדי לנרפס שלא ישתכחו:
קונין. בחליפין ש"ף איש ועלו (רות ד):
הדר יצו וקאמרי בשמעניה דר'
אסי הא דלמחר רב יהודה כו' א"ר אסי
עולה קשים לעולם דינים המורים
הוראה צעירות ואינם בקיין יותר
מדור המבול: מאי משמע. מהכא
(א) קשים לעולם דקאי על כן תאכל
אלשת איש: כדמתרגס רב יוסף.
דהוה בקי מתרגסו ניחאס שמתגס
יונתן גז עחיאל דהאי פרצו דמים
דמיס נגעו צאשת איש קאי: פרנן.
כמו וכן יפרון (שמות א) מולדין בנין:
כי מפני אלה אכלה הארץ. צעלמא
כתיב מיהא שמעיין מינה דאכל
דלא קאמר על כן תאכל דהא אלה
דלא מהנך דקרא קמא היא:

גליון הש"ס
נב' לא נגזרה גזירה על
דגים שבים. עי הא"ס
כדאשת וד"ה אכר בתרו:

הנהרות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מחל וכו'
דקשים:

עניי רש"י
ביבוליש (ביבוליש)
אגריס, הגורון.

מוסף רש"י
אין שקלי ודידי שקלי.
שלי טעמייה אמה גולמו
ממני (שבועות זב).

אין שקלי ודידי שקלי.
שלי טעמייה אמה גולמו
ממני (שבועות זב).

הואיל ואינו מתקיים כדכתבין (ט). וכן נראה דעת הר"ף שהביא אתון דשמיע לכו חושו לה, דמה צורך להביא תיפוק לי משום דשמואל. ודעת הר"ם כדכתבין דהלכתא כרבא כמו שבאר פרק ה' (נכ"ה). ויחזיק אם אינו מתקיים אינה מקודשת כלל. (מכלל דרישתי כי אמר לה בשעת מתן מעות). וורשכי. ורס"ש. דידי שקלי. מפני שם שלי לתקתייה ולא לתקתייה בנחת קדושין אבל אי אמרה הן (איני) הן [וזיא מקודשת]. קרישה בבול. אסיקנא בפרקין דלקמן (נ"ב). א. פרושי קא מפשי. דרשה בבול בחמס ובנבוב כדצי כהון שחמץ סלע מידה. אבל לזא אה חמס דאחרים אינה מקודשת א"כ תראהו בעלים. גולן. לא יחייב דמי. ומסקן. ויחייב דמי. שדיקן. איבא מאן דאמר ששאלה אחר שגוללה אם רוצה להתקדש לו בכסף שגוללה או שחמסה שתנינו לה בכסף קדושה ואמרה הן, א"כ ששתקה בשעת מתן מעות מקודשת דהא תרצית כבר ותו לא יכלה למימר דידי שקלי. ומסתברא א"כ ששדיקן זה כמה אפילו קודם שגוללה. וכן נראה מלשון הר"ם שכתב פרק ה' (ה"י) לא שדיק אותה מעולם. וטעמה דהואיל וכבר רצתה להתקדש לו, בתורת קדושין נטל[ת]ה ותו לא א מצי למימר שלא תרצית. וכן עיקר. כי חס. גבי כנסי סלע זה הפקדון וחני בשעת מתן מעות מקודשת, ואוקימנא לעיל דאשתיקא. ולא בתורת דמים.